

Городчик до Бога ридав...

Василь Стефаник

Городчик до бога ридав: сонечка, ой сонечка!

Біла рожка підіймила квіт та й запросила сонечка.

Ще просьби не доказала, а вже похилила жмит цвіту понад жовте листя.

Каже вона:

"Ще-м на цім світі не набулася. Я ще біла, як сніг, біленька, та й вже усихати?!"

Краями квіт мій застиває. Мороз в душу лізе, у середній листочок найменший, що ще жовтавий.

В полудне приходиш, сонце. Збавляєш мене від смерті. Не приходи вже. Най зів'яну разом з найменшим листочком жовтавим.

Бо зорі вночі з мене насміхаються. Мигають очима, як царівни на просту дівчину.

Або приходи до мене зранку та будь до вечора. Найко я розцвітуся. Я зорі перейду і людей вітати буду білою рожкою".

Сонечко схилило з полудня, і рожка похилила голову, як маленька дитина.

Стрімголов звисала та шептала: сонечка, ой сонечка!